



Arrest

nr. 104 059 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 24 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 17 april 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 juni 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat T. VAN DEN BOSCH en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is van 10 september 1998 tot 2 januari 2002 gehuwd met een Marokkaanse onderdaan.

Op 4 april 2002 treedt verzoeker in Marokko in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

Op 30 oktober 2003 dient verzoeker in België een aanvraag in tot vestiging als familielid van een Belg.

Op 8 maart 2004 wordt aan verzoeker een identiteitskaart voor vreemdelingen afgeleverd.

Op 20 juli 2006 scheidt verzoeker van zijn Belgische echtgenote en op 27 december 2007 treedt hij opnieuw in het huwelijk met zijn Marokkaanse ex-echtgenote.

Bij vonnis van de correctionele rechtbank van 30 november 2010 wordt het huwelijk van verzoeker met een Belgische onderdaan aangegaan op 4 april 2003 nietig verklaard.

Op 26 mei 2011 wordt het verblijfsrecht van verzoeker ingetrokken.

Op 14 juni 2011 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 29 augustus 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 24 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Betrokkene legt een afdruk van de elektronische gegevens van zijn vroegere C-kaart voor. Dat is evenwel geen kopie van het internationaal erkend paspoort, gelijkgestelde reistitel of een kopie van de nationale identiteitskaart.

Gezien de aanvraag noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.

Bijgevolg dient betrokkene dringend gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 14.06.2011.

Gelieve eveneens over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het verzoekschrift voert verzoeker een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"Tweede middel: schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verwerende partij schendt door haar beslissing het zorgvuldigheidsprincipe. Dit beginsel houdt o.m. in dat de administratieve overheid de elementen en bewijsstukken die haar voorgelegd worden, behoorlijk dient te onderzoeken, haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en deze dient te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Verwerende partij stelt dat de aanvraag van verzoeker tot machtiging tot verblijf dd. 29.08.2011 niet vergezeld ging van een identiteitsdocument / vrijstelling.

Echter voegde verzoeker bij zijn aanvraag dd. 29.08.2011 een uittreksel van de elektronisch beschikbare gegevens van zijn Belgische Identiteitskaart voor Vreemdelingen.

Verwerende partij maakt hiervan geen melding in de bestreden beslissing.

Echter blijken de identiteitsgegevens van verzoeker uit voormeld uittreksel. Meer nog, uit de andere documenten die verzoeker aan zijn aanvraag dd. 29.08.2011 toevoegde blijkt onmiskenbaar de identiteit van verzoeker.

Voormelde documenten bevinden zich in het administratief dossier van verwerende partij en worden volledigheidshalve bij dit verzoekschrift gevoegd.

Het betreft :

1. Kopie identiteitsdocument
 2. Provinciebelasting AJ 2011 + betalingsbewijs
 3. Aanslagbiljet verkeersbelasting + betalingsbewijs
 4. Huurovereenkomst dd. 31.12.2008
 5. Huurovereenkomst dd. 16.06.2006
 6. Betaling + bewijs verzekeringsdocumenten voertuig
 7. Arbeidscontracten
 8. Aankoop-verkoop wagen dd. 13.10.2005
 9. Aansluiting voorzorg
 10. Aansluiting Vlaamse Zorgkas
 11. Verpleegnota dd. 7.02.2007
 12. Bijdrage mutualiteit 2007
 13. Bijdrage mutualiteit 2005
 14. Getuigschrift nascholing dd. 24.11.2010
 15. Getuigschrift nascholing dd. 20.04.2011
 16. Schoolattest S. Ilias
 17. Verklaring titularis school S. Ilias
 18. Bewijzen integratie : medi-assistance, colruyt-kaart, zcv lidkaart, bestuurderskaart
- Uit deze documenten blijkt onmiskenbaar de nationaliteit, geboortedatum en geboorteplaats van verzoeker.
- Gelet op het voormelde kan deze houding van verwerende partij onmogelijk als een daad van zorgvuldig bestuur aangemerkt worden."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

"De drie middelen worden gezamenlijk behandeld, gelet op hun onderlinge samenhang.

Verzoeker beroept zich op een schending van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker suggereert dat de thans bestreden beslissing geen juridische grondslag zou vermelden.

Verder betoogt verzoeker dat hij bij zijn aanvraag een uittreksel van de elektronisch beschikbare gegevens van zijn Belgische Identiteitskaart voor Vreemdelingen heeft gevoegd. Ook uit andere documenten zou zijn identiteit voldoende blijken. Tot slot wijst verzoeker op zijn lange verblijf in België en zijn integratie.

Verwerende partij heeft vooreerst de eer te antwoorden dat uit eenvoudige lezing van de thans bestreden beslissing blijkt dat zij werd genomen in toepassing van art. 9bis van de wet van 15 december 1980. In zoverre verzoeker derhalve suggereert dat de bestreden beslissing geen juridische grondslag zou bevatten,, mist zijn kritiek feitelijke grondslag.

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat art. 9 van de wet van 15 december 1980 luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag⁷ in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland".

Artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt , kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.

In casu werd de aanvraag 9bis onontvankelijk verklaard bij gebreke aan een deugdelijk identiteitsdocument.

De thans bestreden beslissing motiveert dat de aanvraag niet vergezeld ging, noch van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een nationale identiteitskaart. De beslissing verwijst tevens naar de afdruk van de elektronische gegevens van de vroegere C-kaart, die verzoeker bijvoegde ter staving van zijn identiteit. Dienaangaande wordt echter gemotiveerd dat dit geen stuk is in de voormelde zin.

Een schending van de formele motiveringsplicht kan niet vastgesteld worden.

Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat de bestreden beslissing op een foutieve feitenvinding is gesteund of op kennelijk onredelijke wijze tot stand is gekomen, gelet op de vigerende regelgeving.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt immers aan de gemachtigde van staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Evenmin toont verzoeker een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

In zoverre verzoeker verwijst naar zijn integratie en langdurig verblijf in België, doet hij geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing, die enkel vaststelt dat niet voldaan werd aan de documentaire ontvankelijkheidsvereiste.

De drie middelen zijn niet ernstig."

2.3. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen (...)

de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot."

De bedoeling van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens toelaatbaar cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

- de situatie van een vreemdeling die aantoot dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Uit voormelde bepaling volgt aldus dat de vreemdeling over een identiteitsdocument dient te beschikken om een aanvraag tot machtiging tot verblijf te kunnen doen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft en dat dit een ontvankelijkheidsvoorwaarde is.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet.

Zoals reeds gesteld geldt de voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en betreffen ze derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Bij zijn aanvraag heeft verzoeker als identiteitsdocument een afdruk voorgelegd d.d. 19 december 2008 van de elektronisch beschikbare gegevens op zijn C-kaart, met name zijn identiteitskaart voor vreemdelingen.

Over dit stuk wordt het volgende gemotiveerd in de bestreden beslissing:

“Betrokkene legt een afdruk van de elektronische gegevens van zijn vroegere C-kaart voor. Dat is evenwel geen kopie van het internationaal erkend paspoort, gelijkgestelde reistitel of een kopie van de nationale identiteitskaart.”

In tegenstelling tot wat verzoeker meent, wordt dit stuk wel vermeld in de bestreden beslissing. Er kan niet ontkend worden dat de afdruk van elektronisch beschikbare gegevens op een identiteitskaart niet hetzelfde is als een kopie van de identiteitskaart. Uit de stukken van het dossier blijkt dat een kopie van de identiteitskaart voor vreemdelingen zelf, niet werd voorgelegd. Verzoeker legt als bijlage bij zijn verzoekschrift een kopie van zijn nationaal paspoort voor, maar uit de stukken van het dossier blijkt niet dat hij dit had ingediend bij zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Bijgevolg kon het bestuur geen rekening houden met dit paspoort bij het nemen van de bestreden beslissing.

In het middel voert verzoeker aan dat zijn identiteitsgegevens blijken uit de afdruk van elektronisch beschikbare gegevens van zijn identiteitskaart en dat zijn identiteit tevens blijkt uit de andere documenten die hij bij zijn aanvraag voegde, zodat het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de afdruk van de elektronisch beschikbare gegevens op verzoekers identiteitskaart voor vreemdelingen die zich in het administratief dossier bevindt, blijken zijn naam, nationaliteit, geslacht, geboortedatum en –plaats, zijn toenmalig adres, het kaartnummer, het chip nummer, de geldigheidsduur van de kaart en de gemeente van afgifte. Uit de stukken van het dossier blijkt bijgevolg dat verzoeker een identiteitsbewijs heeft voorgelegd dat dezelfde identiteitsgegevens vermeldt als een identiteitskaart (naam, nationaliteit, geslacht, geboortedatum en –plaats, kaartnummer, geldigheidsduur van de kaart en plaats van afgifte). Er wordt in de bestreden beslissing niet betwist dat verzoeker vereenzelvigd kan worden met dit document.

In casu dient te worden vastgesteld dat zich in het administratief dossier een stuk bevindt afgeleverd door de Belgische autoriteiten dat bij de aanvraag van verzoeker werd gevoegd en waaruit de naam van verzoeker, zijn nationaliteit, geslacht, geboortedatum en –plaats, het kaartnummer, de geldigheidsduur van de kaart en de plaats van afgifte blijkt. Er wordt in de bestreden beslissing niet betwist dat dit document toebehoort aan verzoeker. In de bestreden beslissing wordt enkel uiteengezet dat dit stuk geen kopie is van een identiteitskaart maar er wordt niet duidelijk gemaakt waarom dit stuk dat dezelfde vermeldingen bevat als een identiteitskaart en werd afgeleverd door een Belgische overheid, niet aanvaard kan worden als een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat voorschrijft dat een identiteitsdocument moet worden voorgelegd. Er is *in casu* geen sprake van een correcte feitenvinding. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden aangenomen.

Het tweede middel is gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 24 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET